

Понѣкога е достатъченъ само подборътъ на една дума — колоритна, изразителна, едно дребно, незначително на гледъ, отсѣняване на нѣкое име, и хуморътъ е на лице: „Съ млада хубава нѣмка приятно се върви...; една капризна, француския; цопва се въ колата...; а каквото е останало го е изпапалъ гладния, жизнерадостникъ, сочния и порочния Лиленкронъ“.

Бързитѣ, неочаквани асоциации правятъ хумора игривъ и капризенъ: „Презъ мъгливината на тѣхнитѣ стихове прозира ту античния профилъ на Гете, ту превития юдейски носъ и капризна усмивка на Хайне, ту нѣкоя финтифлюшка отъ брѣговетѣ на Сена, които обичатъ да се фотографиратъ разрошени, но чиито чувства сж причесани съ гребена на традицията“. „Жена му събужда лъвътъ на поета въ пустинята на историка“ (Секулъ Скѣта); „И да държатъ подъ иго разума и вниманието на подярмени животни“ (загатване за Вазова).

Тукъ и въ много други случаи личи склонността на Славейкова да си играе съ думитѣ, да прави съ тѣхъ смѣли рисковани комбинации, което се вижда и въ парадоксалнитѣ му изрази, творени подъ силното влияние на Нитче: „Нейното безумие ще ни роди ума“; „тѣ трѣбва да родятъ, които сж ги родили“.

Нитче се чувствува и въ безграничното му презрение къмъ стадното мнозинство, въ дързновената му, напоена съ отрова сатира. Тукъ особено силно се проявява борческиятъ темпераментъ, „свещената злоба“ на Славейковъ, готовъ да преследва противника до пълното му унищожение. И това е обяснимо: защото, за да постигне въжделената си целъ, той трѣбваше да премахне грамадата